

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr. Pusztai Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Bálint Gábor ügyvéd által képviselt alperes ellen kártérítés iránt - melybe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Jakab Tamás ügyvéd által képviselt beavatkozó perbelépett - a Szegedi Munkaügyi Bíróságnál 4.M.849/2007. szám alatt megindított és másodfokon a Csongrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.652/2008/5. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme folytán a 2010. február 3. napján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Csongrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.652/2008/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek - tizenöt nap alatt - 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az állam viseli.

I n d o k o l á s :

A felperes 1989. április 19-étől volt egészségügyi dolgozó, az alperes jogelődjéhez 1997. június 2-ától került kinevezésre. A felperes segédápoló munkakörben a szülészeti- nőgyógyászatban dolgozott, ahol az alperes utasítására, rendszeresen munkakörébe nem tartozó szakápolói feladatokat is ellátott.

A felperes 1993-ban Hepatitis B védőoltásban, majd 1998-ban emlékeztető oltásban részesült.

1999-ben a felperesnél a májfunkciós enzimvizsgálat határérték körüli eredményt mutatott, ezért Hepatitis C fertőzésre speciális vizsgálatot végeztek, amely negatív volt. Hepatitis B vírus fertőződésre nem volt gyanú, ezért azt nem vizsgálták. 2001. év elején a felperesnél ismét májfunkciós enzimvizsgálat történt, amely Hepatitis B fertőzöttséget igazolt.

A felperes Hepatitis B fertőződése súlyos cukorbetegségéhez és egyéb sorsszerű megbetegedéseikhez járult, melyek miatt kialakult munkaképesség-csökkenésének mértékét 67 %-ban állapították meg, ezért 2002. február 28-ától rokkantnyugdíjas.

A felperes keresetében kártérítési járadék és nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Arra hivatkozott, hogy fertőződése és a munkavégzése között okozati összefüggés áll fenn, ezért a foglalkozási megbetegedés miatt az alperes - objektív felelőssége alapján - teljes kártérítéssel tartozik.

A Szegedi Munkaügyi Bíróság 4.M.48/2004/62. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította, mely határozatot a Csongrád Megyei Bíróság 2.Mf.20.149/2005/3. számú végzésével hatályon kívül helyezett, és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására, és új

határozat hozatalára utasította. A másodfokú bíróság a bizonyítási eljárás során felmerült adatokat értékelve arra következtetett, hogy a felperes esetében fennáll a statisztikai bizonyossága annak, hogy a megbetegedése a közalkalmazotti jogviszonyával okozati összefüggésben keletkezett, ezért az alperes az Mt. 174. § (1) bekezdésében foglaltak alapján köteles megtéríteni a felperest ért kárt. A megyei bíróság álláspontja szerint a megismételt eljárásban az alperesnek, illetve a beavatkozónak lehetőséget kellett adni annak bizonyítására, hogy a károsodás oka nem függött össze az alperes működési körével, és az az alperes részéről elháríthatatlan volt. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a foglalkozási megbetegedése az életvitelében változásokat idézett elő, amelyek a mindennapi életben való részvételét érintették.

A megismételt eljárásban a Szegedi Munkaügyi Bíróság 4.M.849/2007/22. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 4.272.014 forint hátralékos kártérítési járadékot, valamint ennek kamatát, 2008. május 1-jétől minden hónap 10. napjáig esedékesen havi 62.309 forint kártérítési járadékot, továbbá 1.500.000 forint nem vagyoni kártérítést és kamatát. Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasította. Megállapította, hogy mindkét fél, és a beavatkozó is viseli a saját költségeit.

A munkaügyi bíróság által levont jogkövetkeztetés szerint nem bizonyított, hogy a felperes kára az alperes működési körén kívül eső elháríthatatlan ok, vagy a károsult elháríthatatlan magatartása miatt következett be. A perbeli esetben nem lehetett megállapítani, hogy mi okozta a felperes fertőződését, valamint azt sem, hogy a fertőződés kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartásának a következménye. Érvelése szerint a konkrét károkozó körülmény feltárása nélkül nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a munkavállaló vétkes magatartása közrehatott volna a kár bekövetkezésében. A felperes közrehatása és ennek aránya tehát bizonyítatlan maradt.

Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozatából, valamint a főnővér munkatárs tanúvallomásából megállapította, hogy a felperes nem minden esetben használt védőfelszerelést, ez azonban az alperes kimentését nem eredményezhette. A munkáltató nem követelte meg maradéktalanul a munkavédelmi szabályok betartását, és nem biztosított mindig megfelelő minőségű védőfelszerelést, ezért ha a felperes mulasztott, és fertőződése a védőfelszerelés viselésének hiánya miatt történt, magatartása nem kizárólagos, ugyanis a munkáltató a mulasztásával maga is hozzájárult a kár bekövetkezéséhez.

A munkaügyi bíróság a beszerzett szakvélemények alapján megállapította, hogy a felperes súlyos cukorbetegsége korábbi eredetű, mint a Hepatitis B fertőződés, és sorsszerű megbetegedései mellett teljes munkaidőben dolgozhatott volna, azonban rokkantságát a Hepatitis B fertőzöttség eredményezte, vagyis a kár bekövetkezése teljes egészében okozati összefüggésbe hozható a foglalkozási megbetegedésével.

Az elsőfokú bíróság a felperes kárenyhítési kötelezettsége körében azzal érvelt, hogy a felperes rokkant nyugdíjas státusza igazolja, hogy rendszeres munkavégzésre képtelen, ezért szükségtelen volt bizonyítania, hogy mit tett az elhelyezkedési lehetőségei felkutatása érdekében. A nem vagyoni kártérítés körében az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a felperesnek a Hepatitis B fertőzés kb. 15 %-os munkaképesség-csökkenést okozott, enyhe panaszokkal járt, egyéb sorsszerű megbetegedései lényegesen súlyosabbak, de figyelemmel arra, hogy ismerősei eltávolodtak tőle, elhelyezkedési esélyei lényegesen beszűkültek, sem a szakmájában, sem egyéb olyan munkát nem tud vállalni, amely emberekkel való közvetlen érintkezéssel jár.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Csongrád Megyei Bíróság 2.Mf.21.652/2008/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy az alperes által fizetendő hátralékos kártérítési járadék tőkeösszegét 3.844.813 forintra és ennek kamataira, a havonta esedékes kártérítési járadék összegét 56.078 forintra, és a nem vagyoni kártérítés összegét 1.350.000 forintra és kamataira leszállította. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, a felperest 6.000 forint fellebbezési eljárási költség megfizetésére kötelezte.

A megyei bíróság álláspontja szerint a perbeli esetben vizsgálni kellett a felperes munkavégzésének helyét, a munkavégzés sajátosságait, a fertőzés tipikus okait, és a munkaviszonyon kívüli más fertőződési okok meglétét, vagy hiányát. A jogerős ítélet megállapította, hogy a felperes segédápolói és szakápolói munkát is végzett, amelyek ellátása során vérrel, testváladékkal kapcsolatba került. A tanúk vallomása szerint a felperes munkavégzési helyén, a szülészet-nőgyógyászat osztályon előfordultak Hepatitis B vírusfertőzött betegek, ezért fennállt a fertőzött vérrel, váladékkal történt felperesi fertőződésnek a lehetősége. Utalt arra, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény szerint a tankönyvi adatok alapján az egészségügyi dolgozóknál előforduló Hepatitis B fertőzés előfordulási gyakorisága 18-szorosa az átlagnak.

A másodfokú bíróság kiemelte a szakvélemény megállapítását, mely szerint felmerül a gyanú, hogy a felperes fertőzésének kialakulása az 1999. júniusa és 2001. januárja közötti időszakra tehető.

A jogerős ítélet megállapította, hogy a felperes vért, vérkészítményt nem kapott, a férjétől 15 éve külön él, a gyermekei nem fertőöztek, a férje, illetve a szexuális partnereinek fertőzöttségére vonatkozóan semmilyen adat nem áll rendelkezésre, ezért munkaviszonyon kívüli más konkrét fertőződési ok a felperes esetében nem merült fel.

A másodfokú bíróság érvelése szerint a felperes betegségét foglalkozási megbetegedésként nyilvántartásba vették, ezért ítéleti bizonyosságot jelentő nagy valószínűséggel a Hepatitis B fertőzöttségének a munkaviszonnyal való összefüggésére lehetett következtetni.

A jogerős ítélet megállapította, hogy az alperes nem tartotta be a védőeszköz-használat ellenőrzésének kötelezettségét, ezért az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta. A felperes azonban beismerte, hogy a védőkesztyűt sürgős beavatkozás, életveszély esetén idő hiányában nem használta, ezért vétkesen mulasztott, mely miatt a kármegosztás nem mellőzhető. A kárviselés arányáról a megyei bíróság úgy foglalt állást, hogy ugyanazt a munkavédelmi előírást a munkáltató és a felperes is megszegte, azonban azt súlyosabban kellett a munkáltató terhére értékelni. Hangsúlyozta, hogy a felperes a munkáltató utasítása alapján a munkakörébe nem tartozó szakápolói munkát végzett, amelynek során kifejezetten vérrel került kapcsolatba, ezzel szemben segédápolói munkakörében eljárva erre nem minden munkafeladata kapcsán és ritkábban került volna sor. Figyelemmel a felperes munkavégzési körülményeire, és kiemelten arra, hogy az alperes utasítására rendszeresen szakápolói munkát végzett, a kárviselés arányát 90-10 %-ban állapította meg a munkáltatóra terhesebben.

A másodfokú bíróság kiemelte, hogy a felperes sorsszerű megbetegedései a fertőződés előtt is fennálltak, és keresetvesztést nem okoztak. A Hepatitis B fertőzöttség a felperes munkaképesség-csökkenésének mértékét a rokkantság szintjére emelte, ezért a foglalkozási megbetegedésből eredő károkért a munkáltató kártérítési felelőssége teljes, és annak 100 %-os mértékét a felperes vétkes magatartása miatti kármegosztás csökkentti 90 %-ra.

A megyei bíróság helyesnek találta az elsőfokú bíróság érvelését, mely szerint a felperest nem terhelte kárenyhítési kötelezettség, már nem rendelkezik olyan, az Mt. 182. § c) pontban hivatkozott munkaerővel, amit tőle elvárható módon hasznosítani kellene. A nem vagyoni kártérítés körében osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját, kiemelve, hogy a felperes Hepatitis B vírusfertőzöttsége által előidézett májgyulladás enyhe fokú, fertőzőképessége alacsony, de értékelendő, hogy 47 évesen rokkanttá, vírushordozóvá vált, az életvitele és a családi kapcsolatai nagymértékben beszűkültek.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan a munkaügyi bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára való utasítását kérte. Érvelése szerint az Alkotmánybíróság 21/2006. (V.31.) határozata 2007. január 1-jével hatályon kívül helyezte azt a szabályt, hogy a 217/1997. (XII.1.) Korm. rendelet melléklete állapítja meg a foglalkozási betegségeket, tehát a jogerős ítélet meghozatalakor jogszabály nem határozta meg a fenti betegségek körét, ezért téves kiindulópont, hogy a közalkalmazottat terhelő bizonyítási kötelezettség eltér az általánostól.

Sérrelmezte, hogy a perbeli esetben a munkáltató kártérítési felelőssége megállapításához a károsultnak elegendő bizonyítania,

hogy meghatározott munkavégzési körülmények esetén az adott megbetegedésének statisztikai bizonyossága van. Álláspontja szerint a perbeli esetben nem volt megállapítható a konkrét sérülési mechanizmus, olyat az orvosszakértői vélemény nem rögzített, és nincs tény, mely okszerű, logikai lánc mentén a jogviszonnyal való összefüggést megalapozná. Kiemelte e körben az Á.-nál felvett, jegyzőkönyvbe foglalt felperesi nyilatkozatot, amelyben a munkavállaló nem tudott pontos választ adni, hogy mikor sértette, szúrta meg a kezét, és hogy miért nem jelentette azt a munkahelyi vezetőjének.

Az alperes felülvizsgálati érvelése szerint a jogerős ítélet helyesen rögzítette a felperes fertőzött vérrel, váladékkal történt fertőződésének lehetőségét, az egészségügyi dolgozóknak az átlagostól eltérő 18-szoros veszélyeztetettségét, azt, hogy a szakértő szerint felmerült a gyanú, hogy a fertőződés 1999. júniusa és 2001. januárja között következett be, valamint azt, hogy a közalkalmazotti jogviszonyon kívül más konkrét fertőződési ok nem merült fel. Ezeken a tényeken alapult a jogerős határozat megállapítása, az ítéleti bizonyosságot jelentő nagy valószínűséggel a vírusfertőzöttség közalkalmazotti jogviszonnyal való összefüggése. Az alperes mindebből azt a következtetést vonta le, hogy a felperes önmagában egészségügyi dolgozói státusza miatt mentesült a bizonyítás általános szabályai alól.

Az alperes álláspontja szerint a jogerős ítélet rögzítette, hogy a közalkalmazotti jogviszonyon kívüli egyéb konkrét fertőződési ok nem merült fel, ellenben az alperes kérte a felperes fogorvosi dokumentációját, és a férjére vonatkozó Á. adatok beszerzését, mert az a. származásúak körében köztudomású a Hepatitis B fertőzöttség elterjedése.

A munkáltató objektív felelőssége alól való mentesülése körében az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes munkaköri leírása rögzítette gumikesztyű kötelező viselését a vérrel kapcsolatos tevékenység esetén. Ezzel szemben az Á.-nál felvett jegyzőkönyvben foglalt felperesi nyilatkozat szerint idő hiányában Branül-cseréhez, vérvételhez nem használta a védőeszközt. A tanúk is elmondták, hogy egyes betegeknél a védőeszközt volt, hogy felhúzták, volt, hogy nem. Az alperes sérelmezte a kárviselés mértékének lényeges eltérését, mert az orvosszakértői vélemény szerint a felszerelés rendeltetésszerű használata esetén és ezen keresztüli sérülés híján a védelem biztosított. Vélelmezte, hogy a felperes megbetegedése olyan alkalommal keletkezett, amikor vérrel kapcsolatos tevékenysége során nem használt védőkesztyűt, tehát a kárt kizárólag a károsult elháríthatatlan magatartása okozta, így az alperes mentesül a felelősség alól.

A kárenyhítési kötelezettséggel összefüggésben az alperes hivatkozott olyan egységes bírói gyakorlatra, mely szerint a munkáltató a kártérítési járadék összegének meghatározása során jogszerűen veszi figyelembe kárcsökkentő tényezőként a minimálbér összegét, ha a volt munkavállaló - amint a felperes is - nem tesz

eleget a megmaradt munkaképessége, életkora, és szakképzettsége által lehetővé tett elhelyezkedési kötelezettségnek.

A nem vagyoni kártérítés körében az alperes úgy nyilatkozott, hogy a felperest a perbeli Hepatitis B fertőzéssel összefüggésben ért nem vagyoni kár minimális mértékű.

A felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú ítélet hatályában való fenntartását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet törvénysértő annyiban, hogy a közrehatását a betegség bekövetkeztésében megállapította, és ezért kármegosztást alkalmazott. Tagadta, hogy a fertőzése bekövetkeztében kármegosztást eredményező közrehatása volt. A munkáját a szakma szabályai szerint látta el, gumikesztyűt minden lehetséges esetben használt, kivéve amikor emberélet került közvetlen veszélybe.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében az alperes felülvizsgálati kérelmének elutasítását kérte.

A felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban a Pp. 275. §-ának (1) bekezdésére tekintettel a rendelkezésre álló periratok alapján dönt, nincs helye a bizonyítékok újra értékelésének, azaz felülmérlegelésének. Az ügy érdemét érintő jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen és logikátlan, iratellenes, nem megfelelően indokolt mérlegelése valósíthat meg [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés, BH 2001/197., BH 2002/29.].

A peres felek felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelmükben hivatkoztak jogszabálysértés megállapítására nem alkalmasak.

Az alperes a felülvizsgálati kérelmében alaptalanul hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet meghozatalakor jogszabály nem határozta meg a foglalkozási betegségek körét. A bejelentendő foglalkozási megbetegedések jegyzékét tartalmazó 27/1996. (VIII.28.) NM rendelet melléklete C.12. számú kód alatt a fertőződés vélelmezett időpontjában tartalmazta a „Foglalkozással kapcsolatban keletkezett Hepatitisek” megbetegedést. Megjegyzendő, hogy az Mt. nem használja a foglalkozási megbetegedés kifejezést, a bírói gyakorlatban azonban - a törvény 174. §-a egységes (minden egészségkárosodásra vonatkozó) alkalmazását nem érintve - megmaradt. Ennek az Mt. 174. § (4) bekezdésére tekintettel nem lehet ügydöntő jelentőséget tulajdonítani.

Alaptalan az alperes azon felülvizsgálati érvelése, hogy nem került megállapításra a perbeli esetben konkrét sérülési mechanizmus, amely alapján a jogviszonnyal való összefüggés okszerűen megállapítható lett volna. Az eljárás során a felperes úgy nyilatkozott, hogy az alperesnél ellátott munkavégzése során sérülése keletkezett, mert „a sok fertőtlenítőtől ki volt repedezve a kezünk, vagy akár gumikesztyűn keresztül is megszúrtuk magunkat” (jegyzőkönyv 3. oldal). A Sz.T. Á. O. K. I. O. I. szakértői véleményének megállapítása szerint a felperes az alperesnél végzett

munkája során is fertőződhetett Hepatitis B vírussal, mivel munkaköre erre, még gondos, körültekintő munkavégzés eset is lehetőséget adott. Munkakörére tekintettel a Hepatitis B vírus általi fertőződés reális - az átlagosnál nagyobb - lehetősége fennállt, ez nem zárható ki, de egyértelműen nem is bizonyítható (szakvélemény). A P. T. Á. O. K. I. O. I. szakvéleménye megállapította, hogy a felperes Hepatitis B fertőzöttsége és az alperesnél végzett munkája közötti okozati összefüggés orvosszakértőileg nem zárható ki, de egyértelműen nem is bizonyítható. A vírus cseppfertőzéssel nem terjed, de a fertőzött egyén váladékával, vérével való érintkezés a bőrön található akár banális sérüléseken keresztül már lehetséges (szakvélemény). A szakértő véleménye szerint felmerült a gyanú, hogy a felperes fertőződése 1999. júniusa és 2001. januárja között következett be. A szakértő tehát nem zárta ki a felperes fertőződésének a lehetőségét, és ezzel a Hepatitis B fertőzés a felperes megbetegedése között a munkaviszonnyal való okozati összefüggést. Helytálló az eljáró bíróságok álláspontja, mely szerint a felperes munkavégzése, munkakörülményei és a munkaviszonyon kívüli más fertőződési okok vizsgálata alapján megállapítható, hogy - egyéb bizonyított ok hiányában - a foglalkozás különös veszélyessége folytán fennállt a „statisztikai bizonyossága” annak, hogy a megbetegedése a közalkalmazotti jogviszonyával okozati összefüggésben keletkezett. A felperes kétséget kizáróan vérrel, váladékkal a munkavégzése során kapcsolatba került. Önmagában a felperes egészségügyi dolgozói státusza nem eredményezi annak megállapítását, hogy a fertőződése a közalkalmazotti jogviszonyával ok- okozati összefüggésben van, azonban a perbeli esetben a munkavégzés konkrét feltételei és a munkavégzésen kívüli körülmények értékelésével ez a következtetés alappal vonható le. Ez a mérlegelés a törvénynek [Pp. 206. § (1) bekezdés] megfelel, az ítélet indokolása alapos és meggyőző [Pp. 221. § (1) bekezdés]. Nem megalapozott az alperes felülvizsgálati érvelése a felperes fogorvosi dokumentációjáról, és a. származású férjére vonatkozó Á. adatok beszerzéséről. Az igazságügyi orvosszakértői véleményből megállapítható, hogy a felperes 1999-ben fogorvosi kezelés alatt állt, azonban az erre vonatkozó iratok, jellegüknél fogva beszerzésük esetén sem igazolták volna, hogy a kezelés során történt a felperes vírushatás. A felperes férje - az alperes által nem vitatottan - 1993-ban Magyarországot elhagyta, a felperes vele a kapcsolatot bizonyítottan nem tartotta, a fertőződés időpontját a szakértő pedig 1999. júniusa és 2001. januárja közé véleményezte, ebből következően nem merülhet fel, hogy a felperes a tőle különváltan élő férjétől fertőződött meg. Az alperes megalapozottan kifogásolta, hogy a felperes nem használta minden esetben a védőeszközt, a gumikesztyűt. E körben helytállóan hivatkozott a jogerős ítélet a Munkavédelemről szóló 1993. évi XCIII. törvény 42. § b) pontjára, mely a munkáltató feladatává teszi a védőeszközök meghatározását, azzal a

munkavállaló ellátását, a használatra a dolgozó kioktatását, azzal, hogy azt meg is kell követelni. Az alperes - a per adatai alapján kétséget kizáróan megállapíthatóan - az ellenőrzési kötelezettségének nem tett eleget, tehát alaptalanul hivatkozott arra, hogy a kárt kizárólag a felperes elháríthatatlan magatartása okozta.

Az MK.29. számú állásfoglalás c) pontja szerint ha a kár bekövetkezése nem kizárólag a munkavállaló magatartására vezethető vissza, hanem abban olyan ok is közrehatott, amely a munkáltató működési körébe esik, vagy bár azon kívül esik, de a munkáltató részéről objektíve elhárítható volt, a munkáltató a felelősség alól nem mentesülhet. Ez esetben kármegosztás alapjául csak a munkavállaló vétkes magatartása szolgálhat. A balesetek és a megbetegedések elleni védekezés egyik jelentős eszköze a technológiai utasítások, óvórendszabályok megtartása. Ezek az előírások azonban csak akkor töltik be a rendeltetésüket, ha azokra a munkáltató kellően kioktatja a munkavállalóit, és megfelelő intézkedéseket tesz azok megtartása érdekében. Nem hivatkozhat tehát elháríthatatlanságra a munkáltató, ha ezt a kötelezettségét elmulasztotta.

A munkáltató egészségkárosodásért fennálló objektív kártérítési felelőssége, a kimentés eredménytelensége, a felperes fokozott veszélynek kitett munkakörben történt foglalkoztatása, az ezzel együttjáró sürgős intézkedések előfordulása (amikor nincs idő a védőeszköz felvételére), a védőeszköz használat nem kellően hatékony ellenőrzése, az adott esetben a logika és az életszerűség figyelembe vételével azt bizonyítják, hogy a felperes megbetegedése nem a közalkalmazotti jogviszonyán kívül eső okból következett be. E foglalkoztatás miatt az alperesnek számolnia kellett a betegség keletkezésével, a felperes pedig a törvény által előírt bizonyításnak - a károkozás a munkaviszonyával összefüggött - eleget tett [Mt. 174. § (4) bekezdés]. Az alperes felelőssége megállapításához a fentiek miatt került sor, a jogerős ítélet meggyőző erejét nem egy szókapcsolat (statisztikai bizonyosság), hanem az alapozza meg, hogy az indokolás a törvénynek megfelel [Pp. 206. § (1) bekezdés, 221. § (1) bekezdés].

Alaptalanul hivatkozott az alperes a felülvizsgálati kérelmében a felperes kárenyhítési kötelezettségére. A felperesnek a cukorbetegsége, egyéb sorsszerű megbetegedése, valamint a Hepatitis B vírusfertőzöttsége együttesen 67 %-os munkaképesség-csökkenést eredményezett, amely alapján rokkantsága volt megállapítható. Nem volt tehát a felperesnek olyan, az Mt. 182. § c) pontjában meghatározott munkaereje, amelynek hasznosítása tőle elvárható lett volna.

A nem vagyoni kártérítés körében az eljáró bíróságok helytállóan értékelték a felperes egészségi állapotában a vírusfertőzés miatti romlást, viszonylag fiatal életkorát, amikor rokkanttá és vírushordozóvá vált, azt, hogy az elhelyezkedési esélyei

beszűkültek, továbbá az életvitelének és a családi kapcsolatainak nagymértékű negatív irányú változását.

Nem megalapozott a felperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme, amelyben a kármegosztást eredményező közrehatását vitatta. A felperes nyilatkozatai, valamint a meghallgatott tanúk vallomása alapján megállapítható, hogy egyes esetekben (vérvétel, Branülcsere) a felperes a gumikesztyű használatát elmulasztotta, erre pedig nem kizárólag a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben hivatkozott közvetlen életveszély esetén, hanem egyéb körülmények közt is sor került. Nem vitatottan a felperes számára a védőeszköz használata kötelezettségét a munkaköri leírása rögzítette, ennek elmulasztása a felperes vétkes közreható magatartásának minősül, mely miatt a kármegosztás nem volt mellőzhető. A kárviselés aránya körében helytállóan értékelte a jogerős ítélet a felperes munkakörébe nem tartozó szakápolói tevékenység ellátását, melynek során - szemben a segédápolói munkakör ellátásával - testnedvekkel került kapcsolatba. Figyelemmel azonban arra, hogy az alperes és a felperes is megszegte a munkavédelmi előírásokat, a kárviselés aránya körében a másodfokú bíróság a peradatok helyes, okszerű értékelésével, a logika szabályainak megfelelően a Pp. 206. § (1) bekezdése megsértése nélkül hozta meg jogerős ítéletét, melyet a Pp. 221. § (1) bekezdése alapján a szükséges tartalommal és terjedelemmel indokolt (MK.31.).

A kifejtettekre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta.

Az alperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az ellenérdekű fél felülvizsgálati perköltségének viselésére.

A felülvizsgálati eljárás illetékét az adott ügyben még irányadó 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 3. § (3) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. február 3.

Dr. Tallián Blanka s.k. a tanács elnöke, előadó bíró dr.Mészárosné dr.Szabó Zsuzsanna s.k. bíró, Sztojkoné

dr. Hajdu Edit s.k. bíró

A kiadmány hitelélül: Nné tisztviselő